

Քաղցրութեամբ ժպտեցայ քեզի, ու
խորունկ հաւատքը հոգիիս մէջ, յայտնեցի:

— Աստուած միայն գիտէ այդ
բանը:

Հէքեաթի հերամներուն հովան, կրակէ
փայլակ մը անցաւ աչքերուդ մէջէն... և
յետոյ խորհրդասար միտ թիւն մը... աչքե-
րուդ շրջանակները սեւ ալիքներու պէս ընդ-
լայնեցան միջին աշտերուդ թաւիշը, ու
գերբնական կարող մը ստրի կանգնեցուց
գրեզ, խոյսցար, պզտիկ թեւերուդ բոլոր
ուժովը սեղմեցիր գիտ կարծքիդ վրայ, և

ինքնաբոխ համարձակութեամբ ըսիր աչ-
քերուս մէջ հայեցով:

— Ինչպէս պիտի ուզէի Աստուած
ըլլալ ես...

Գարավի անասման ալիք մը ողողեց
հոգիս. երջանութեամբ ըմբռնեցի ա-
ստուածային ներշնչման այդ ժեսիդ, և եր-
կարօրէն թեւերուս մէջ պահեցի, կարծ-
քիս միտած գլուխդ, շրթունքներս մազե-
րուդ վրայ:

Նիւ-Եօրք

ԶԱՐՈՒՀԻ Մ. ԳԱԼԵՄԵԱՆԵԱՆ

ՃՕՎԱՆՆԻ ՓԱՍՔՕԼԻ ԿՈՅՍԻՆ ԵՐԱԶԸ

Կոյսը կը ննջէ: Բայց ջինջ լուսափայլ
Բոցը յամբօրէն ու մեղմ կը փարձէ
Արտեանուններն անոր մտապնդում:

Կը բախտ փակուած հոգին: Շուֆին մէջ
Կը տատանի լոյսն իբրը կեանքի աստղ՝
Ընդմէջէն փոխ մը մատախուղէ:

Կ'արձագանգէ իր հոգւոյն մէջ՝ փունէ
Գրքաւուած գերուած՝ այն գարկն, ու կարծես
Պիտ՝ աքբնցրն տընակը լըռիկ:

Տունը կ'արքննայ. ժրպիտ մը ահա
վառ փառ կը շարժի, և հետքգետէ
Կը ծաղկի հոս հոն այն դէմքին վըրայ...

Կոյսը կ'երագէ. և վրասկ մ'արեան
Կ'ապշեցրնէ իր անեղծ և անհուպ
Երակներն արեամբ մ'աւելի առոյգ,
Աւելի տափուկ, իբրը քէ կարու...

Կ'ապշեցրնէ իր երակներն հանդարտ
Այն օտարաւոր հասակը փաղարիկ,
Գողտրիկ այն առուս'կը սահուն ու ջինջ

Անձանօթ ակէ, որ կարծես փնփուշ
Անուշ խորհրդով կ'ողողէ համբուն
Իր բարգաւաշտիկ կնիւտած անդամներն:

Նրբին անդամները կ'անգիտանան
Պատառուածքն, ու չեն գիտեր ընդխառնում:
Սրտին մէջ քերես տազնայ մ'այլ կայ,

Բարախիւնի ստուե'ր մ', հե'տք մ'աղաղակի.
Շունը դաշն ու մեղմ՝ անորոշ, տարտամ
Յիշատակի մը որ ննջէ մրափուն:

Որ ննջէ սրտին մէջ և գրօցրնէ
Սրտին մէջ անոր քրնակն ամայի:
Կոյսը կ'երագէ. շունը մ'ահա փոքրիկ,
Եւ իսկ և իսկ նի'չ մ'յետոյ մանկական...

Որդի' մը, որ իր մահնին մէջ կոյսի
Կը հանգչի, և կոյս կուրծքին կը փնտռէ
Զոյգ աղբերակներն անհուն ծարաւով:

Ո'վ որդի ծրնունդ հոգւոյն մրտեքի'մ
Մէ'կ ժրպիտին, ո'վ սերմէ չըծրնած
Մաղիկ, յանկարծոյն բացուած փրփրուն:

Մաղիկ մըն հս դուն որ ցողուն չունի.
Կը լուսափայլիս կրակէ չըծրնած.
Դուն կը նրմանիս երկնքի աստղի:

Երկնքէն հոգւոյն՝ ուր արդ յեղակարծ
Փրփրեցար, դուն քի'չ առեկէն պիտի
Արշալոյսին մէջ անհետիս ցնդիս:

Առժամբս դուն կարն ժամու մը համար
կ'ապրիս հոգիի մը մէջ կուսական.
Եւ օրօրոցիդ մէջ քու այդ քննուշ
կ'արտասուես դուն քու լացիկըդ լըռիկ:

Կը տատանի քո'ն քեմ կը տատանի
Այն օրօրոցիկն այնքան անաղմուկ
Համատարած խոր լըռութեան միջեւ.

Նոյն նրման հովին մէջ լըռիկ մնջիկ,
Լուռ ու մունջ լոյսին մէջ լուսնկային
Կը տատանի ամպ մ'արծաթածըւէն:

Ո՛հ, մնջէ՛, մանուկ, համբը քօնումով
Նուրբ օրօրոցին գոր ունեցար դուն.
Մի՛ լար ամբողջ, մի՛ այն փոքրիկ վայրկեանն

Որ ունեցար քու նրբենի կեանքիդ.
Մայրենի սրտին մէջ քող չըմբնայ
Այն արտասուքի արձագանգն անվերջ:

Ժպտէ՛ իրեն դուն, մայէ՛, մօտեցի՛ր
Մայրիկին, որ ա՛լ ասկէ վերջ չունի

Ապրիլու համար քնիկ մ'երես գինգ,
Այլ քնիկ մը շունչը գոր ունիս դուն:

Լոյսիկն անհանդարտ մերք կը կայտոէ վեր,
Մերք կը հարհատի՝ կ'առկայծի՝ կ'իջնէ.
Մարեցաւ սհա: Խո՛ր անդորրութիւն:

Բստուերին մէջ նօսը արդէն և աղօտ,
Բնդմէջէն անշարժ վրաններուն սհա
Այգուն մատախուղը կը փարատի:

Յանկարծափըքիք ծաղիկը, սերմէ
Ձելած, ցօղունէ վեր չբռնւած...
Յնդած է անհետ: Ձրծնած, չըմեռած:

Անհետացած ջինջ պայծառ շունչին մէջ
Այգուն. երազին գիշեր երկնէն
Սպառնսպուռ ցի՛ր ցան եղած: — Երգեցին

Ափաղաղներն, օ՛ղը քնտմբնեցաւ,
Լեցունեցաւ ուղին ոսնաճայներով.
Հեռուէն հնչեց միայնիկ մնջիկ
Ձայնիկը Ողջոյն Քեզ Մարիամի:—

Թարգմ. Հ. ԱՐՈՒՆ ՂԱԶԻԿԵԱՆ